

stak igjen med Trumf og spillede derpaa Spader Dame ud.

Nu forstod Skolelærer Mortensen, at han var fortabt. Hans Stovler holdt med ét op at knirke og hans Hænder skjælvede.

Da lod han ubemærket sin lille Spader falde ned i sit Skjød og derpaa glide mellem Knæerne ned paa Gulvet, hvor han behændigt satte Foden over den. Og da denne lille Uregelmæssighed lykkeligt var sat i Scene, stak han Damen med sin lille Trumf.

Men nu kom de tre Matadorer hurtig efter hinanden ud paa Bordet og tilsidst Hjärter Konge, og da smed Dyr-lægen foragtelig sine Kort og brummede mørkt:

„Aa — gaa ad Helvede til!“

Dermed var Spillet endelig forbi.

I det samme slog Uret ogsaa fem smaa mindelige Slag oppe fra Chiffonnieren. Og mens Skolelærer Mortensen front og ligesom adspredt smilende samlede sine Penge-stabler sammen og derpaa puttede den vel spækkede Læder-pung i sin dybe Buxelomme og omhyggeligt knappede over den, lænede de andre sig et Øjeblik i Tavshed tilbage i Stolene, idet de som med en dump Følelse af Skamfuldhed stirrede frem for sig i den tykke, blaa, røgopfyldte Luft, der indhyllede dem.

Nu var det egentlig ganske tilgiveligt, om man endelig følte Trang til en Vaabenhvile; thi de sidste otte Døgn havde været mere end almindelig anstrengende selv for disse fire Kæmper, der dog ellers var vant til Dysten. Den foregaaende Søndag havde de tilfældigt truffet hinanden inde hos Kjobmanden, og siden havde de hver Dag — snart hos den ene, snart hos den anden — taget Kampen op paa ny med stedse større Hidsighed. Saaledes gik det dem i det hele almindeligt, at naar de først havde faaet Blod paa Tanden, kunde intet længer holde dem fra hinanden, og de hælmede sjældent, før Vaabnene saa at sige sank dem ud af Hænderne af Udmattelse.

Pludselig rejste Dyr-lægen sig med en frygtelig Ed og et Næveslag i Bordet.

Bedst som han sad, var han kommen til at huske paa en syg Ko fra Øverrød, som han havde lovet at se til, og som allerede i flere Dage havde ventet hans Hjælp. Da han ved Middagstid satte sig her ved Spillebordet, havde det været med det bestemte Forsæt at bryde op

inden Solnedgang, for at han kunde naa derhen før Mørkets Frembrud. Men i Spillet's Løb var dette komplet gaaet ham af Minde.

Sligt hændte forøvrigt ikke saa sjældent Dyr-læge Aggerbølle.

Regelmæssig hver Formiddag drog han ud fra sit Hjem i en lille overstænket Gig med et gammelt, musøret Øg og selv udstyret med Rejsepels, Faareskindshue, Medicinkasse og store Lufvanter, som om han havde bestemt sig for en Nordpolsfart. Men han kom sjældent meget længere end til den første Gaard, hvor der var Mulighed for et Slag Kort; og naar han stampe ind med sine tunge Kravestovler, der lugtede surt af harsk Tran, vidste Folk, hvad Klokken var slaaet. Sjavs, Firkort, Polskpas, Piber og Trommer, Brus, Napoleon, Sexogtreds og L'hombre . . . det var ham altsammen lige meget, blot Pengene kom paa Bordet, og det hele gik lidt villigt fra Haanden og uden for meget Vrøvl og Snak. Selv tog han aldrig udenfor sin egen Stuedør uden et gammelt, fedtet Spil Kort i hver Baglomme. Han foragtede Sommeren som en ørkesløs Dvaletid, der kun var skabt til virksomme Menneskers Plage; men onde Tunger vilde ogsaa paastaa, at han Vinterdage bragte mere hjem fra Spil og Dobbelt end fra sin egenlige Haandtering.

. . . Inde fra Nabostuen kom Sogneraadsformandens Kone nu til Syne i Døren og bød Herrerne ind „til en lille Forfriskning.“

Man fulgte Opfordringen; men der var ingen Lyst til Mad. Først da Skolelærer Mortensen med den gode Samvittigheds sunde Appetit og urokkelige Sindsligevægt gav sig i Kast med et Stykke grønsaltet Flæsk og et Par Spejlæg, mente man for Skams Skyld at maatte gøre ham Selskab.

Et Par røgede Sild, et Stykke Flæskesylte, en varm Bøf, en Ende Medisterpølse og lidt Røræg samt nogle Snapse og lidt Øl — det var dog det hele.

Tillige tog man en Kop Kaffe med et Par Kognakker og tilsidst paa Falderebet en Flaske Portvin samt en Bitter-snaps med Kandissukker, hvorpaa man stiltiende tog Afsked og gik hver til sit.

Da Skolelærer Mortensen laa hjemme i sin Seng, foldede han stille Hænderne over Dynen og bad sit Fadervor.